Ч. 73 (13.971). Львів, середа 20. березня 1935. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 504·060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічне 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Чого боїться Москва?

Графиня Олександра Толстой, донька славного російського письменника Льва Толстого, заявила у викладі в Стратмор, Па., що в Совітському Союзі неодмінно вибухне революція. Вона признала, що в 1932. році на Совітській Україні був жахливий голод, у часі котрого померло около до десять міліонів людей: навіть большевицька влада урядово зареєструвала тоді 150 випадків людоїдства з голоду. А в тім самім часі, казала вона, большевики вивозили збіжжа за кордон. Вона додала, що большевики з поспіхом готуються до війни.

Кореспондент нюйорського „Таймсу", Волтер Дюранті, в каблєграмі з Москви з 25. лютого заявлює, що за 14 літ, як він жив у Москві, аж тепер уперше помітив дійсний і поважний страх серед тамошніх лідерів большевицької влади. Це поважний жах перед війною, каже він.

Міжнародні політичні події при кінці минулого року і з початком цього року, як передає Дюранті, викликують поважні побоювання війни серед головачів Совітського Союзу. Ті побоювання спираються на таких фактах: 1) Зріст збросння Німеччини, найбільше промислової країни в Европі. 2) Розбудова нових мощених доріг і моторизація руху в Німеччині. 3) Пляни канцлера Гітлера привернути давню славу Німеччини через заборчу політику на Сході, то значить коштом Совітського Союзу. Большевики запевняють, що німці ведуть інтриґи і шпіонажу на Україні, Білоруси, на границі Фінляндії та кругом Петербурга.

Тимчасом дипльоматія Німеччини старається добути на свій бік Польщу, обіцюючи їй Литву, а також заходиться і в Анґлії та Франції, щоби приєднати їх для своєї політики. До того і Японія може стати у важнім моменті по стороні Німеччини.

Вкінці Дюранті згадує про пляновані нові договори взаїмної допомоги держав, додаючи, що в Москві сумніваються, чи у випадку війни, отже головно проти Совітів, ті умовники поспішили би з армією на ратунок.

Цілі села на Совітській Україні винищені голодом.

Ню Йорк, 27. лютого.

В п'ятій та останній своїй статті, поміщеній сьогодні в „Ню Йорк Джернал", описує Томас Вокер свої помічення з цілости українських сіл. Каже, що яких 20 миль на південь від Києва він відвідав село, що вимерло з голоду.

Ледви 40 осіб у тім селі лишилося в живих. Люди виїли перед смертю кожного пса та кота, бо коні та корови забрали большевики для „колхозів". Бачив хлопця, що опух з голоду. Йому помер батько також з голоду, а хлопець не міг його похоронити, бо всі лопати забрали большевики. Отже прикрив трупа соломою і показав його кореспондентові після двох місяців. У ґазеті є світлина обох.

В Києві хлопцеві не хотіли дати помочі у шпиталі, кажучи, що він не большевик, а українець. Одного чоловіка вязнили два роки тому, що був подібний до небіщика царя Миколи II. Шість місяців сидів у невеликій кімнаті — 21 квадратових стіп — а разом з ним було 70 інших вязнів. Кожного дня брали його до вогкої пивниці і казали писати історію свого життя на те, щоб переконатись, чи пише правду. Дехто підозрівав, що це справді бувший цар.

Селяни казали, що большевики тому не дають харчів українцям, бо бояться їх пімсти. Вони за богато вже знущались над українським селянством, щоб це могло пройти безкарно. Тому винищують голодом цілу націю.

Вокер сам завважав, що вже дальше небезпечно збирати світлини і тому виїхав до Москви. Там уже не мав камери і большевики його не підозрівали. Але гірше щастя мали інші кореспонденти. Їх приловили з фотографіями і посадили в тюрму.

Вокер твердить, що теперішня зима є одною з найгірших і тому радить посилати поміч селянам, але не в руки уряду, є просто населенню, бо большевики все заберуть. Але як це зробити, Вокер не каже. Його кінцевий висновок такий, що московські сатрапи хотять голодом винищити нарід на Україні.

За поворот Німеччини до Ліґи Націй.

НОТА БРИТІЙСЬКОГО УРЯДУ.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Райтер повідомляє, що британський уряд переслав німецькому урядові ноту з протестом проти одностороннього нарушення версайського трактату. Нота пригадує, що цілю наради британських міністрів у Берліні було змінити військові обмеження Німеччини. Крім того В. Британія не може згодитися на збільшення німецьких військ до 36 дивізій.

ДВА ПИТАННЯ ДО НІМЕЦЬКОГО УРЯДУ.

БЕРЛІН, ПАТ. Британський амбасадор Фіпс одержав від свого уряду приказ відвідати німецького мін. закорд. справ фон Нойрата і поставити такі два питання:

1) Чи Німеччина відкличе своє рішення про виступлення з Ліґи Націй?

2) Чи Німеччина візьме участь у системі пактів безпеки, про які згадує британсько-французька заява з 3. лютого ц. р.?

Від прихильної відповіди залежить рішення британського уряду про виїзд мін. Саймона і мін. Ідена до Берліна.

ПРИХИЛЬНА ВІДПОВІДЬ НІМЕЧЧИНИ.

ЛЬОНДОН, 19. 3. ПАТ. Мін. Нойрат, розглянувши зміст ноти, заявив негайно британському амбасадорові, що Німеччина годиться з пропозиціями британського уряду. Тому жде на приїзд британських міністрів і переговорюватиме над усіми справами, про які згадує комунікат з 3. лютого ц. р.

МІН. САЙМОН ІДЕ ДО БЕРЛІНА.

Після такої заяви мін. Нойрата британський уряд рішив, щоби мін. Саймон і мін. Іден віділетіли до Берліна в неділю 24. березня ц. р. Опісля мін. Іден виїде до Москви і до Варшави.

Здогадуються, що британський уряд буде домагатися від німецького уряду, щоби обнизив число дивізій війська.

Демарш урядів В. Британії, Франції та Італії в Ковні.

ЛЬОНДОН, 19. 3. ПАТ. Консервативний посол Мур зголосив у палаті громад інтерпеляцію про нарушення литовським урядом мемельського статуту. Пос. Мур запитав чи британський уряд інтервеніюватиме спільно з іншими державами, які підписали мемельський статут у Ковні за привернення у Мемелі конституційного положення. Мін. Іден відповів, що британський, французький та італійський уряди інтервеніюватимуть у цій справі в Ковні.

Проти встрявання Ліґи Націй.

ПАРИЖ, 19. 3. ПАТ. Авас повідомляє з Риму: Не зважаючи на заходи Абісинії, щоби Ліґа Націй вирішила її конфлікт з Італією, італійський уряд доручив свому послові в Аліс-Абебі вести далі безпосередні переговори. Політичні кола запевняють, що італійський уряд слідкує уважливо за рухом збройних сил у північній Абісинії.

НЕАПОЛЬ, 19. 3. ПАТ. Вчора відплив до східної Африки корабель Монтенегро з транспортом 500 вояків і старшин. Нині корабель Кевіньо відпливе з воєнним матеріялом.

„Европейська хліборобська ідея" та міжнародня торговельна політика.

(Власна кореспонденція з Берліна на основі розмови нашого кореспондента, д-ра З. К., з одним із представників „хліборобського стану").

Кожний, хто в останнім році отвертими очима приглядався торговельній політиці Німеччини та інших держав, мусів завважити, що в цілях і методиці міжнародньої заграничноторговельної політики заходять засадничі зміни. По очевидній невдачі льондонської світово-господарської конференції перед приблизно півтора роком, коли найкращі голови тодішнього господарства старалися рятувати розпадаючу систему товарообміну, зачали майже у всіх державах знову признавати сільське господарство за підставу до існування національного життя та його розвитку, а внаслідок того систематично дбати про дуже упосліджений внутрішній ринок. Недавно, в промислових краях аж надто впадаюче в око підкреслювання експортової господарки уступило місця переконанню, що тільки той нарід будує на твердій підставі, який у своїм злібнім до купівлі сільськім господарстві має певного консумента для більшої частини власних промислових виробів. Коли поглянемо тільки на старий край вільної торговлі, Анґлію, яка тепер цілою силою повертається до загально-державної вільної торгівлі, підтримуючи рівночасно по змозі і своє сільське господарство, або коли подивимося на нову господарську політику Рузвельта, де пробивається провідна гадка, що поворот до землі, до власного життєвого простору мусить бути підставою кожної розбудови, то це приводить нас знов до висновку, що конечною передумовою кожного вивозу є довіз. Отже й тут та ідея, що найголовніше завдання вдержати власне сільське господарство, та що нині без взаїмностей у міжнароднім господарськім життю не вдасться нічого осягнути.

Для кожного ясна нова німецька торговельна політика одного з німецьких провідників, який свого часу сказав: „Або Німеччина буде хліборобською державою, або Німеччини не буде", — під спільним знаком **„европейської хліборобської ідеї"**. Її головна мета впровадити означену скількість продуктів аґрарних країв до нового німецького торгового пляну, які забезпечувалиб заосмотрення внутрішньо-німецького ринку, і через те скріпити споживчу силу тихже аґрарних країв у користь країв промислових. Бож відома річ, що це заткане господарське русло може знову піти в рух тільки через підвишку спотребовання промислових виробів в аґрарних краях та богатих на сировці і навідворот через більший відплив аґрарних продуктів до густо заселених промислових країв, особливо европейських. Але цього не осягнеться ніколи при впертім підтримуванні хвилевих торговельних білянсів або митних мурів, поставлених з егоїстичних причин. Конечність вимагає всякими способами створити нову ефективну покупну силу так у краю, як і за кордоном, а не задовольнятися поодинокими симптомами полекшення. Таке піднесення покупної сили можна осягнути тільки піднесенням життєвого й культурного рівня, особливо в хліборобських країнах, в яких спочиває ще багато невикористаної покупної сили, так сказатиб „замерзлої" через те, що хлібороб чи фармер не може продати своїх продуктів по справедливих цінах

Це є квінтесенцією „европейської хлібо-
робської ідеї", яка від більше як одного року
стала провідним мотивом німецької закордонно-
торговельної політики. Сьогодні, коли всі інші
засоби, як клявзулі полекші, демпінґ, високі о-
хоронні мита, господарська експанзія за всяку
ціну, а навіть заморська кольонізація менше-
більше завели в заходах здобути нові ринки, не
має ліпшої дороги над цю: змагаючи до ство-
рення нової купної сили дати змогу вивозу кра-
ям аграрним і тим, що постачають сирівці, хоч-
би навіть прийшло зректися всього господар-
ського еґоїзму та на засаді взаїмности. Якщо
ця думка, яку вже врешті Німеччина зреалізу-
вала в кількох торговельних договорах, загаль-
но перейде, то світове господарство може спо-
кійно сподіватися приходу періоду, хоч що-
правда повільного, але тимбільше певного ви-
дужання; а що вона перепреться, то про це по-
стараються покликані до життя в нових торго-
вельних договорах „мішані комісії", в яких си-
дять при одному столі німецькі та закордонні
заступники сільського господарства, що часто
на причуд скоро приходять до згоди.

Крім тих засадничих господарських точок погляду є „европейська хліборобська ідея" також в іншім напрямі переломовою; **вона протиімперіялістична і вміщає в собі не тільки мир Европи, але можна сказати світу.** Коли вона практично перейде, то з цією хвилиною належатиме політичний і господарський імперіялізм до минувшини. Вона йде різко всупереч так званому господарському ліберальзмові, що розбудовою комунікаційних засобів, відкриттям земних покладів, а не мало теж використанням чужих країв довів до величавої ери господарської експанзії, яка по своїй внутрішній суті мусіла вибуяти в імперіялістичному напрямі і часто доводила не тільки до використання слабшого спільника, але навіть до знищення або принайменше до гноблення чужої народности.

Навпаки „европейська хліборобська ідея" як найглибший вираз нового господарського ладу хліборобів старається цей імперіялізм давніших часів цілком усунути. Замість пригноблювати чужу народність, а особливо хліборобство чужих країв, вона старається його скріпити й піддтримати; робиться все можливе, щоби підвищити спотребування продуктів европейської цивілізації при помочі широких мас, занятих у хліборобстві. У Німеччині це вже в значній мірі вдалося: підвищено на більш як 20 прц. не тільки купну силу хліборобства, але й цілого німецького народу, разом із фабричним робітництвом. Це вдалося осягнути передовсім, втягаючи до процесу праці біля 6 міліонів безробітних, що на оживленні загального господарства відбивається вже щораз більше.

Імперіялізм і хліборобство це два цілком противні поняття. Але чому? Відповідь одинока і ясна: хлібороб не має ніякого інтересу ані до воєнних походів, господарських експанзій або територіяльних поширень, ані тим менше до гноблення чужих народів або до торговельних війн. Для цього він надто звязаний з рідною землею, за глибоко закорінений у своїй скибі та за миролюбний. Він знає дуже добре, що війна і неспокій ідуть тільки на його рахунок, він знає, що війна нищить його ріллю і стодоли та коштує крови його та його синів. Так само як він тримається свого народу й улюблених звичаїв та обичаїв, поважає і шанує він чужу народність. Тому він має тепер повне зрозуміння для своїх товаришів по званні за кордоном і не має нічого проти допомоги для них, коли німецька внутрішня торговля дасть до цього змогу. Це стверджують найновіші торговельні договори з Голяндією, Данією, Польщею і т. д.

Так відкинувши нездійснимі теорії про братання народів, що в практичнім пристосованні ведуть до абсурду, та всякий господарський романтизм, Німеччина працює тверезо й річево в цім напрямі та при помочі повнонадійних метод. Та безумовною підставою до кінцевого успіху є, щоби й закордон ішов у парі та зі свого боку через відповідні заходи причинявся до переведення цих нових ідей, як це в цілій низці випадків уже сталося. Отже замість господарського бойкоту, який проповідують тільки декі які в цьому заінтересовані чисто торговельні кола, потреба можливо повного віддиху для ринку при активній співучасти продукуючих хліборобів усіх країв.

Що в цей спосіб ведеться практична політика мира — ба що „европейську хліборобську ідею" можна майже назвати символом мира народів — виходить уже з факту остаточного зірвання з імперіялістичними методами в політиці та господарстві, що є чи не найважнішим кроком до заведення мира, і то не тільки в Европі. Европейська хліборобська ідея будує за мир ліпше і тривкіше, ніж усі договори й союзи, що нині знова приходять на денний порядок, а кінець-кінцем змагають тільки до односторонної підтримки деяких інтересів у господарстві і політиці, а тим самим до політичного й господарського імперіялізму.

——o——

З життя українців у Чехословаччині.

Шевченківський концерт у Празі.

Цьогорічне Шевченківське свято, що відбулося дня 14. березня в салі „Радіо" у Празі, стояло на повній мистецькій висоті. Причинилося до того влучне підібрання програми і виконавців. Більшість точок програми виповнила знана співачка п. Марія Сокіл. Публика з захопленням витала дорогого гостя.

Концерт почався святочною промовою проф. Л. Білецького в чеській мові. Відтак традиційний „Заповіт" Стеценка. Занадто похоронна інтерпретація не могла людей переконати, що поет взиває: „Вставайте, кайдани порвіте!" Правда, і композитор того не відзначив.

Ввійшла на сцену п. Марія Сокіл, привитана гучними оплесками. Почала співати. Ми почули прекрасне відтворення змісту поодиноких пісень. Матеріял, досконалість технічна, а головно внутрішнє переживання залюбленої дівчини (в більшості українських композицій), то наївного підлітка, що хотів би потанцювати (Ревуцький: На вулиці скрипка грає), відзначає нашу артистку. Відповідна ґестикуляція і міміка доповнює спів так, що знаємо добре, що хоче автор висловити у виконуванім творі. З композиційного огляду були дуже цікаві дві лемківські пісні Миколи Колесси і Ревуцького: Червоная ружа, Моя мила-премила і На вулиці скрипка грає. Із знаних річей співала п. М. Сокіл Барвінського: Ой, зійди, зійди, Стеценка: Плавай, плавай лебедонько, Лисенка: Ой, одна я, одна і Рахманінова: Полюлася, одружилася.

Вершком опрацювання і прекрасного виведення були з останні оперні арії. Стільки чуття та драматизму мало коли доводилося чути. Були це арії в опер: Шарпентіє: „Люїза", Пуччіні: „Мадам Батерфляй", Мусорґський: Думка Парасі з „Сорочинського ярмарку". Розуміється, що публика домагалася наддатків, яких п. Сокіл не відмовляла.

Фортепіяновий достріл був у руках проф. Антона Рудницького. Своїм дискретним акомпаніяментом причинився п. Рудницький до мистецького заокруглення цілости.

В програмі були ще дві інструментальні точки і деклямація п. А. Чернявської. Тріо, зложене з п. Кисякова (скрипка), п. Вечтомова (чельо) і п. Вечтомової — це камеральна одиниця, знаменито зіграна. Дуже добре відчули виконавці драматичне значіння твору. Відіграли тріо ґ-моль Сметани, написане під враженням болю за помершою донечкою. Теж добре виконала своє завдання наша пяністка п. Сасович-Шурдова, що дбайливо опрацювала тяжкий з технічного боку твір Верді-Ліст-а „Ріґолетто".

Концерт закінчив Український Хор кантатою Лисенка. Шкода, що хор, який був звичайно головним виконавцем Шевченківських концертів, обмежився цим разом до мінімум. Хор держався добре. Річ не тяжка і не надзвичайна. Ми звикли у того хору чути ліпші річи у дуже добрім виконанні. Прикро також, що наш диригент-маестро п-і Росіневич-Щуровська не мала батути в руках. Чи не гріх, маючи таку одиницю між собою, випустити її з рук?

Єдиною хибою концерту було те, що довго тягнувся і наслідком того, не зважаючи на добрих виконавців, змучив людей. **Е. Ц.**

Відносини в Совітах.

„І ти бачиш правильно Совіти..."

У берлінському видавництві „Нібелюнґен-Ферляг" появилася тому кілька днів книжка під наг.: „І ти бачиш правильно Совіти". Це одна з найкращих і найцікавіших книжок, які появилися на тему совітських відносин за останні роки. Вся книжка складається з оповідань фахівців із ріжних ділянок знання і праці, які довший час працювали у Совітах, в ріжних частинах держави та на найріжнороднійших царинах життя. 14 інжинірів і фахових робітників, чотири хлібороби, один лікар, одна жінка і кількох інших „спеців", що походили з ріжних країв: Німеччини, Америки, Англії, Австрії, Бельгії і Фінляндії, — всі вони оповідають свої переживання і помічення. Їхні звіти прикрашені численними фотографічними знимками, а долучені документи підтверджують правдивість сказаного. Ця книжка, це просто необхідне джерело для всіх, хто студіює совітські відносини. Сьогодні виймаємо з тієї книжки один уступ: оповідання лікаря.

Що оповідає лікар про Совіти?

„Підчас моєї діяльности в одному повітовому місті в характері лікаря і керманича пошесного відділу Санітарної Управи, я видав розпорядження, що треба знищити ваґон зіпсутих оселедців. Цілий ваґон (яких 14.000 кільо) вивезено на 8 км. за місто. Тоді викопано там ями, скинено туди оселедці, облито їх нафтою і вапном і присипано землею. Коли я два дні пізніше випадково переходив коло того місця, зі здивуванням і острахом побачив я, що ями були розкопані і оселедці щезли: дооколичне населення викопало їх і зїло. Наслідки були жахливі: масове смертельне затроєння, за яке мене зробили відповідальним. Місцеве ҐПУ арештувало мене і хоча за 9 днів пустило на волю (всетаки 9 днів я пересидів) — мене звільнили з моєї посади за „занедбання обовязків"...

...У кожній медичній установі, у кожному шпиталі директором призначений є комуніст, який здебільша не має найменшого поняття про медицину. Так нпр. у поліклініці, в якій я працював, моїм шефом був колишній залізничний сторож, який акуратно вмів — ледви читати і писати. Швидко прийшло між нами до конфлікту. Я переводив якраз — при застосуванні всіх антисептичних засобів — одну важку операцію шлунка, коли раптом мій „товариш начальник" ввійшов до операційної салі. Папіроска в зубах, у брудному баранячому кожусі оперся і похилився над операційним столом. Коли я звернув йому увагу на його недопускальну поведінку, він різко накинувся на мене. Мене поставили за „непослух" перед товариський суд.

Лікарі мусять перейти „політичну школу". На одному такому іспиті завдали мені таке питання: „Що ви зробили би, товаришу, колиб ви мали у шпиталю тільки одну давку неосальварсану, але двох пацієнтів, хворих на поворотний тиф: одного партійного діяча і безпартійного. Кого ви лікувалиб передовсім? Моя відповідь звучала, очевидно, так: „Того, котрий потребував би швидше помочі". За ту відповідь вписано до моєї службової книжки: „Політичний неальфабет".

Підчас моєї діяльности в характері залізничого лікаря приступив раз до мене начальник стації і казав мені заопікуватися транспортом вязнів, в якому — як казали конвоєнти — вмерло за тиждень 100 осіб. Я побачив жахливий образ, якого по вік не забуду. Вагони були вщерть переповнені не лиш мущинами, але й жінками та дітьми, які були напів мертві з голоду. *Це були кулаки, яких вивезли з України.* Долівка була страшенне занечищена, бо вагони *були густо поперевязувані ланцюхами.* Тільки одна маленька шпаринка була вільна. Кожний за

Зброєння Австралії і невдоволення Японії.

Японська преса пише широко про рішення австралійського уряду збільшити своє летунство. Це рішення викликало велике враження в японських колах і було несподіванкою після візити австралійського міністра закордонних справ Лейтема в Токіо минулого року, яка довела до наладнання взаємин між Японією та Австралією. Австралійський уряд замовив в Англії 36 бомбовозів, які перевезуть до Австралії в найближчому часі. Японська преса пише, що зброєння Австралії є наслідком спільної акції Злучених Держав і В. Британії на Тихому Океані.

Перед загальною військовою службою в Австрії.

ВІДЕНЬ, 19. 3. ПАТ. Бурмістр Відня Сміт у своїй промові на зїзді католицької молоді заявив, що в Австрії введуть загальну військову службу.

жовнір діставав денно як цілий харч 50 грамів чорного хліба. Я подав про це звідомлення, після чого вкинали мене до ГПУ і примусили зобов'язатися на письмі, що ніколи нікому не скажу про ті відносини ані слова...“

Мілітиризація Г. П. У.

(УП — Берлін.) Московське ГПУ і його військові відділи для спеціяльного призначення відомі у світі як меч всесвітної революції. Спершу було чека, яке відтак перемінено на ГПУ, щоби згодом його формально знести і зробити комісаріят внутрішніх справ. Формально ГПУ не існує, а фактично воно остало таким, як і було давніше і завдання його в нічому не змінилось.

В 1932 р. відділи спеціяльного призначення при ГПУ мали у своєму складі коло 90.000 людей, зорганізованих в полки та курінї. Полки стояли в більших містах та околицях, де є важна індустрія. Полки ділились на курінї, яких скількість все була залежна від потреб та раз-у-раз мінялась. Курінї були окремою боєвою одиницею і мали таке озброєння, щоб могли виступати в боротьбі як самостійна одиниця. По менших містах були лише курінї.

Половина відділів ГПУ робила охоронну службу при залізницях, телефонних та телеграфних полученнях, охороняла заводи і уряди та стояла до розпорядимости всім партійним установам при переведенні їх завдань. Всякі урядові комісії, що виїзджали на села, мали все охорону з ГПУ. Друга половина стояла все на поготівлі і була вишколена спеціяльно для поборювання контрреволюції. Всякі масакри селянства в часах колективізації і індустріялізації переводились відділами ГПУ, а лише дуже мало притягувано до них реґулярні військові відділи. В ГПУ служили лише люди, вірні режимові і певні під кожним оглядом просто тому, що вони боролись не за власть, а за себе і за своє життя. Вони знали, що на випадок програної їм нема чого залишатись в живих, бо народня ненависть проти них занадто велика.

В 1934 р. ГПУ формально зліквідовано, але не зліквідовано його військових відділів. Тепер сила цих відділів доходить до 150.000 людей. Вони зорганізовані в окремі дивізії з відділами летунства і танків. Для охорони границі, комунікації, індустрії та влади є окремі формації ГПУ в силі коло 300.000 людей.

Всі ті формації є так зорганізовані й озброєні, що попри призначені їм спеціяльні завдання, можуть бути вжиті в боях як чисто військові відділи. Першим їх завданням є і буде поборювати контрреволюцію. Їх збільшення пояснюється дуже непевними часами, які переживає Совітський Союз. Вони сконцентровані найбільше на Україні та на Білорусі і на Кавказі.

Умовини праці в большевицькому раю.

Німецька преса подає, що 19. м. м. в місті Горкий відбулася велика обласна конференція директорів заводів, відпоручників фабричних комітетів і партійних секретарів. В звязку з цією конференцією подає московський часопис „За індустріялізацію“, що фабрики не виконують якслід призначеної їм програми та що продукція товарів постійно паде замісць підноситись. Отже щось противлежне до того, що говорилось прилюдно на московських зїздах в цьому році. Директори заводів вказували на те, що робітники зле відживлюються, погано мешкають та неправильно одержують свою зарібітну платню. В заводській їдальні приходить щораз менше народу, бо там дають мало їсти і до того погано. Щось купити також трудно, бо на це треба стратити багато часу стоючи в черзі. З тої причини робітники покидають місця праці та шукають щось кращого, де можна би було по людськи жити. Ось причини, чому большевицька індустія працює погано.

А на конгресах в Москві заявляють світові, що Совіти збираються наздігнати і перегнати Европу й Америку. Як до цього ще далеко, бачимо наглядно зі звіту з конференції.

Рівночасно з тим подає часопис „Ізвестія“ з Москви про умовини робітництва в Москві, які є куди кращі, як на провінції в місті Горкий. Москва має 1.011 вінд в домах, з яких працюють тільки 584. Решта нечинні і то навіть по девятьповерхових домах, де досить важко дістатись до високоположених мешкань стомленим при праці робітником. Вінди не працюють тому, що не можна їх направити через брак запасних частин. (УП — Берлін).

Хліборобський ліцей у Черниці.

Ще перед кількома місяцями основано хліборобський ліцей з українською мовою навчання, якого осідком буде село Черниця біля Миколаєва повіт Жидачів. Ліцей з трилітньою наукою має увійти в життя щойно з початком вересня ц. р. (І. кляса), але вже небавком — приблизно в половині квітня ц. р. — львівська шк. кураторія покличе на практику тих, що їх на практику прийняла і про це повідомить інтересованих. Прийняті кандидати будуть відбувати практику на ліцеальному фільварку в Черниці, яким має управляти інж. Євген Брилинський, дотеперішній управитель української приватної хліборобської школи в Милованні, пов. Товмач і він має теж зайнятися практичним вишколом кандидатів. Виняткво цього року практика буде тривати всього кілька місяців замість на будуче один рік. Практиканти мають здати опісля вступний іспит на основі знання, що його набули в часі практики і будуть принятi до першої кляси ліцею.

Управа ліцею досі ще не перебрала управи фільварку, а директор ліцею інж. д-р Михайло Холевчук перебуває від кількох тижнів у Варшаві, де бере участь у спеціяльній міністерській комісії, що має виготовити докладний плян навчання для хліборобських ліцеїв у Польщі. Такого пляну до нині ще не було, бо не було тут взагалі хліборобської школи ліцеального типу й український ліцей у Черниці буде одною з перших шкіл того роду. Очевидно, через відсутність пляну науки не приступлено ще до компletування учительського збору і це станеться в літніх місяцях ц. р. по повороті д-ра Холевчука з Варшави до осідку школи в Черниці.

Як зачуваємо, до хліборобського ліцею в Черниці зголосилося поважніше число кандидатів, синів селян хліборобів, духовенства, світської інтелігенції, а навіть міських мясарів, але з огляду на брак у деяких кандидатів усіх вимаганих конкурсом вимог, як теж і через брак відповідного приміщення на фільварку в Черниці, число принятих кураторією кандидатів буде — як кажуть — тільки кільканадцять. В осени ц. р., по переведенні відповідних адаптацій у мешкальних і господарських будинках на фільварку на цілi школи й інтернату (система виховання буде інтернатова), приймуть більше число кандидатів, яке передбачене у скількості 30 до 40 на практику, чи пак на одну клясу.

Кураторія львівської шкільної округи (начальник видiлу фахової освіти п. Заґаєвський), що займається безпосередньо введенням у життя ліцею в Черниці і прийняттям кандидатів на практику, повідомить можливо ще цього місяця, а найпізніше в першій половині квітня ц. р. кандидатів про прийняття їх подання і завізве їх до приїзду до Черниці. С. Б.

Ще про духовника всіх вір та обрядів.

Лист Митроп. Курії вірменсько-католицького обряду.

Митрополича Курія вірм.-кат. обряду просить ласкаво помістити на сторінках „Діла“ отсе вияснення:

У шан. часописі Панів появилася дня 13. в. м. нотатка, яка полягає на очевидному непорозумінні. Бо ніхто не зголошувався до Консисторії вірменського обряду з переходом на вірменський обряд, зате зголосилось кількох духовних і велика скількість світських чужовірців, щоб приняти їх до Католицької Церкви і під дієцезіяльну юрисдикцію, але зі збереженням дотеперішнього їх обряду.

Становище, занятe в цій справі Консисторією, було подиктоване тактикою, вже приняною в деяких католицьких дієцезіях, яких Н. Ординарії приймають під свою юрисдикцію чужовірців східних обрядів, що вертаються до єдности з Катол. Церквою, залишаючи їм на дальше їх власний обряд.

Вірменська Консисторія, кермуючись найвищим наказом нашої св. Релігії, просьби петентів засадничо не відкинула і своєю тактикою бажала влекшити їм наближення до Церкви. Одначе одночасно дала від себе заяву, що вирішення цієї справи полишає тим духовним чинникам, що єдино до того покликані — оскільки очевидно виявиться, що петенти заслуговують на довіря, що вони ділають у добрій вірі.

За Митроп. Курію вірм.-кат. обряду:

Ks. Dyonizy Kajetanowicz.

НОВІТНІЙ „ХЛЕСТАКОВ“.

При цій нагоді згадаємо ще, що станиславівський протестантський „Стяг“ у своєму найновішому числі з 20. березня ц. р., ч. 2 (36), подає про „дякона східно-византійського обряду“ Ігнатія Височанського, про якого тут іде, свої цікаві інформації. Під наголовком „Новітній Хлестаков“ читаємо там між іншим:

„Діло“ з дня 13. березня принесло статтю п. н. „Духовник всіх вір та обрядів“, у котрій подає, як то Ігнат Височанський вивів у поле вірменський митрополичий ординаріят у Львові та натягнув останнього, під позором зголошення свого переходу зі старо-католицького на римо.-кат. обряд, одержуючи від вірменської Митропол. Курії у Львові дуже похлібні листи за підписом самого архиеп. Теодоровича.

Представлена в тій статті „Діла“ картина не повна, тим то доповняємо її тим, що нам відомо. Згаданий п. Височанський пробував щастя також у нас, українських євангеликів-лютеран, тільки тут швидко пізналися на його вартості й показали йому двері, бачучи безнадійність його поправи. Відомо нам, що той самий п. Височанський був навіть із візитою у станиславівського греко-кат. єпископа-помічника Лятишевського, з нагоди імянин єпископа Хомишина і там називав себе візитатором „сполучених католицьких церков на Галичину і Волинь“. Цим заінтригував він деяких ; між уніятами пішла поголоска, що це має бути новий візитатор на місце Гудечка, котрий призначив його на своє місце, давши великі повновласти на усування та призначування священиків. Так оповідав Височанський навіть особисто в одній бронзівнично-різьбарській варстаті, що недалеко від греко-кат. катедри, і там доробляв (злається, на кредит) ланцюх до свого „єпископського“ хреста, бо, мовляв, золотий ланцюх він мусів продати, щоб помогти бідним. У варстаті йому повірили і зробили, повіривши у щирість слів „візитатора“.

Тільки освітою, культурою і вихованням здобудемо кращу долю. Не жалуймо датків на скріплення освітних змагань

Вистава чехословацької ґрафіки у Львові.

Заходами Чеської Бесіди у Львові з нагоди 85-ліття през. Т. Ґ. Масарика відкрили в неділю 10. ц. м. „Міському Промисловому Музею" виставу чехословацької ґрафіки. Виставою тою досить живо заціквитись наше громадянство. Маємо змогу тут, на місці, у себе, запізнатися з мистецькою творчістю чехів, народу, що своєю культурою та життєвою потенцією заняв нині передове місце в славянському світі.

300 творів, що їх маємо змогу оглядати на виставі це праці членів асоціяції „Голляр", що повстала в 1917. р. та обєднує чеських мистців графіків. Ґрупа „Голляр" організує вистави своїх членів, видає спеціяльні публікації та мистецький журнал, де і була інформаційна стаття про українську мистецьку ґрафіку.

Чеська ґрафічна продукція має свою давню традицію. Назва „Голляр" це ж імя визначного чеха-ритівника, що працював з кінцем 17. ст. Репрезентативні імена мистців з доби чеського відродження Манеса та Марака, а в 2. пол. 19. століття Алеша — що прегарно ілюструє чеські пісні та приповідки.

Коли ще не було модерних фотомеханічних способів репродукції, чеські майстри були відомими як чеські спеціялісти-ксильографи, що граверним способом давали знамениті інтерпретації мистецьких творів.

Ця традиція чеської ґрафіки є може і причиною, що вистава має так дуже зрівноважений характер; мало в ній шукання нових доріг, зате багато технічної досконалости. Чеські мистці ґрафіки це контемплятори, що творять для суспільности, яка віддавна полюбила цей рід мистецької творчости та радо прикрашує свої мешкання ґрафічними картинами. Тимто в працях праських ґрафіків багато образовости, велику ролю грає тематика побут, краєвид.

Це має безперечно свою добру сторінку — робить пропаганду для краси чеської землі та її побуту.

Зпоміж артистів, що їх твори маємо змогу оглядати на виставі, належить в першій мірі зазначити імя проф. М. Швабінського. Цей нестор сучасного чеського мистецтва занявся ґрафікою вже як визначний маляр на катедрі Академії Мистецтв. Його дереворити великих розмірів чи то з циклю „рай", чи дереворит зі св. Іваном Хрестителем є технічно досконалі. Рисунок у них говорить про величезне знання академіста про суверенне опанування форми. Дуже приємні є офорти Швабінського; вони пригадують нордійську вітальність Цорна. Швабінський відіграв визначну ролю як педаґоґ, на його ґрафічних курсах пройшов школу В. Кассіян.

Вплив Швабінського відчувається і на самій виставі в працях інших артистів. З його школи Діллінґер, що має цілий ряд праць таких приємних своїм неоклясичним спокоєм.

Адольф Алекс — фінезійний як рисівник. Тематикою його квасоритів є сцени військові, коні в русі, мотиви праці. В його картинах багато життя, малярської обсервації та технічної зручности.

Боуда цікавиться всіми родами ґрафічної техніки. Майстерська досконалість замітна в його ритовинах на міді.

Ґрафіком великої мистецької дисципліни є Моравец, а Кобліга своїми фантазійними дереворитами свідчить про цей, такий характеристичний багатьом чехам своєрідний містицизм.

Т. Ф. Сімон зробув собі імя коліровими дереворитами з праських мотивів. Він заслужений як добрий орґанізатор, за його ініціятивою повстала ґрупа „Голляр".

Мотиви з Праги з любовю перетворює Стретті-Цампоні. У своїх барвних квасоритах Стретті Віктор є майстром літоґрафії.

Багато темпераменту та виразу в експресійних дереворитах Сокола Кольмана. Мистець зручно орудує чорною площиною. Експресійна ядерність є у барвних літоґрафіях Седлячка. В нього відчуваємо щось своєрідного чеського.

Крім згаданих мистців виставили цілий ряд солідних праць Вік, д-р Тондль, Рамбоушек, в якого літоґрафіях видимо вплив французької культури, Нойман, п-і Роусова-Віценова, Міллєр Вондроус, що з великою зручністю представляє цікаві урбаністичні мотиви з різних країв Европи.

Вистава чехословацької ґрафіки може сповнити для нашого громадянства у великій мірі педаґоґічну функцію, а передовсім наглядно показати яке широке може бути поле ґрафічного мистецтва.

Д-р І. Іванецъ.

Вистава У. С. С. у Станиславові.

Станиславів увесь час під враженням вистави У. С. С., яку відкрито дня 2-го березня ц. р. Завдяки солідній підготовці Комітету проходить вона з повним успіхом. Кожного, хто проходить вулицями міста приманюють афіші з крицевими сильветами стрільців у шоломах. Давно теж не бачив Станиславів транспаренту з українським написом: „Показ історичних памяток Українських Січових Стрільців". Транспарент цей розвішено над вул. Собіського. Такий самий напис на камениці, де приміщено виставу.

Пять просторих кімнат б. кофейні „Асторія" перемінено у виставові салі. Тут ожила недавня історія, яку вичитуємо з портретів, малюнків, прегарних побільшених світлин, документів, збережених одностроїв. Тут відчуваємо високі акорди палкої любови своєї батьківщини, героїзм і культуру УСС. Декоративне мистецьке оформлення вистави завдяки зусиллям мистців: Іванця, Кушніра, Сорохтея, Фартуха найкраще. Портрет полк. Дм. Вітовського кисти П. Холодного та величезний килим О. Кульчицької з мотивами гербів українських земель, що під ним розложено оригінальні інсиґнії „Л. З. О." в кінцевих салях напроти себе — це звено, що звязують цілість вистави. На салях доволі зелені у вазонках. Глядач виходить із вистави захоплений не тільки її змістом, але й із великим естетичним вдовіллям.

За перші два тижні відвідало виставу округло 2.000 осіб. Збірні прогульки прибули з Надвірної і Богородчан та зі сіл: Вовчинець, Креховець, Колодіївки, Микитинець, Підлужа, Підпечар, Посіча, Радча, Тязева, Ямниці й Угорник.

З огляду на велике заціклвлення продовжено показ цієї одинокої історично-культурної вистави у Станиславові до 31. березня.

Вступ 50 сотиків, для селян і молоді 30 сот. Члени збірних прогульок платять половину. Знайдеться певно багато й таких, що зложать і добровільні жертви на дальшу працю над збиранням і береженням українських історично-воєнних памяток.

Прогульковцям дають пояснення на виставі дижурні.

М. Б.

Венізельос з міністрами у Неаполі.

НЕАПОЛЬ, 19. 3. ПАТ. Нині в год. 7.15 кораблем „Рекс" приїхав до Неаполю Венізельос з дружиною і 118 особами, між якими є кілька колишніх міністрів, члени парляменту і старшини, які брали участь у повстанні. Венізельоса і адмірала Деместікаса перевезли негайно до Сан Джіованні до спеціяльно приготованих апартаментів.

Венізельос заявив журналістам: „Я переконаний, що уряд нарушив конституцію з метою привернути монархію". Венізельос по кількох днях відїде до Парижа.

„Парі Соар" помістив заяву Венізельоса, в якій вияснює, чому прилучився до бунту. Ще перед двома місяцями Венізельос виступав проти бунту. Але зміст монархістичної пропаганди, переслідування старшин і поклики проурядової преси до вбивства грецького політика вплинули на Венізельоса і він прилюдно висловив свої симпатії до повстанців.

Одначе збунтована фльота не поїхала до східної Македонії з допомогою повстанцям, але приплила до заливу Суда. На вістку, що уряд проголосив повстанців розбійниками, Венізельос обняв провід над повстанням.

АТЕНИ, ПАТ. До Саляміни вернувся підводний човен із 42 старшинами повстанцями, який після здавлення повстання відплив до островів Додеканезу. Старшини вернули до Греції тому, що Венізельос не хотів брати відповідальности за долю стільки людей.

ВИБОРИ В КРАЮ.

Вибори до волости в Стрілках, або 2+1=11.

До волосної ради в стрілецькій окрузі (пов. Турка) увійшло 14 українців, 1 жид і 5 поляків. Маючи на увазі відносини в Турчанщині, зокрема неможливість добитись затвердження українця війтом, волосна рада поставила як кандидата на війта Станіслава Сікору, дотеперішнього громадського комісаря в Лужку Горішньому, людину чесну, яка на становищі гром. комісаря зєднала собі симпатію населення. Це не подобалося деяким місцевим полякам і жидові Ґліковi, власникові тартаку у Стрілках. Тому посипались ріжні доноси проти Стан. Сікори.

Вибори до волосної зверхности визначено на день 14. III. Делеґат староства Лушпінський, хоча добре й основно поінформований про безпідставність доносів на Стан. Сікору, почав у сам день виборів робити труднощі щодо вибору Сікори на війта. Коли радні все таки обстоювали кандидатуру Сікори, предсідник виборчої комісії отворив виборчий акт, покликуючи до комісії жида Ґліка (який між іншим відгрожувався, що половину майна стратить, а не допустить до вибору Сікори війтом) і селянина з Туря Василя Явірського. За Сікорою голосувало 14 українців і 3 поляків, проти поляки: Якубовський і Гелена Деметрова з Бусовиськ та жид Ґлік. Отже за Сікорою: 14+3=17, проти 3. Вислід голосування, який проголошено: за Сікорою — 9 голосів, на противного кандидата — 11 голосів!

Проти вибору війта внесено протест, бо: 1) листа, з якої „вийшов" війт, мала тільки 3 важні голоси; 2) не було урни, а голоси вкидано до... капелюха; 3) член виборчої комісії В. Яворський заявив, що в часі голосування заст. старости Лушпінський відкликав його від урни чи властиво „від капелюха" та... став йому пояснювати закон (!), а тимчасом член комісії Ґлік став щось „мішати" в урні-капелюсі. Коли п. Лушпінський звільнив п. Яворського від свого товариства, він звернувся до предсідника комісії з протестом проти роботи Ґліка, та предсідник заявив: „Сталося свинство, та будьте тихо" (!).

Оськтакі то були у нас вибори. Значить: Хоча й поляк, та ще є леґіоніст, але коли він комусь не подобався, то війтом бути не може.

Ждемо, що зробить староство з протестом.

Члени волосної ради волости Стрілки.

БІЙКА ЦИГАНІВ ЗІ СЕЛЯНАМИ.

БУКАРЕШТ, 19. 3. ПАТ. Підчас справжньої битви між 200 циганами та селянами при вирубі лісів згинули 4 особи, 40 було ранених.

БЕЛЬҐІЯ РЯТУЄТЬСЯ ПЕРЕД ДЕВАЛЮАЦІЄЮ ФРАНКА.

БРЮСЕЛЬ, ПАТ. Уряд оголосив розпорядок про обмеження торговлі девізами золотом і сріблом. Купно закордонних девіз заборонене, хіба що їх треба на заплату привезених до Бельґії товарів. Ввозити і вивозити золото може тільки національний банк Бельґії. Уряд видав згаданий розпорядок тому, щоб не допустити до девалюації бельґійського франка.

СТРАШНА СМЕРТЬ РОБІТНИКІВ ПІД КОЛЕСАМИ ПОЇЗДУ.

МАЛЕНС, 19. 3. ПАТ. Поспішний поїзд з приводу великої мряки наїхав на робітників, які працювали при залізничому шляху. Сім робітників згинуло під колесами поїзду, кільканацять ранених.

БІЙКА ПОЛІЦІЇ З РЕЛІҐІЙНИМИ ФАНАТИКАМИ.

КАРАЧІ, 19. 3. ПАТ. Після виконання смертного присуду одного мусулманина в Карачі, якого засудили на смерть за вбивство індійця, юрба відкопала його тіло та понесла вулицями міста. Підчас сутички з поліцією було вбитих і ранених 200 осіб.

ЧЕРГОВА ДЕВАЛЮАЦІЯ ДОЛЯРА.

НЮ ЙОРК, 19. 3. ПАТ. На грошевому та товаровому ринку зазначилася доволі значна знижка. На ринку вартісних паперів також зазначилася знижкова тенденція. Багато акцій впало на 1—2 долярів. Облігації Німеччини втратили дві точки.

Справа „ревіндикації" правосл. церков.

Дня 7. березня окружний суд у Рівному розглядав 73 справи „ревіндикації" православних церков для римо-кат. костелів. На засіданні суду повновласник римо-кат. епископської курії просив мериторично розглянути ці справи, які торкаються уніатських будинків. Інтерпретував це так, що постанова Найвищого Суду з 20. листопада 1933. р. торкається виключно римо-католицьких будинків. Одночасно повновласник римо-кат. епископської курії просив суд припізвати державний скарб як третю особу з метою збереги права регресу.

Повновласник волинської православної консисторії, адвокат В. Первенцов покликався на § 1. конкордату та на загальні постанови кодексу цивільної процедури і спротивився внескові позивача, просячи присудити кошти спору.

Окружний суд відкинув оба внески позовника в усіх 73 справах „ревіндикації" припинив і присудив православній консисторії судові кошти по 47 зол. 70 сот. від кожної справи.

Вбив і закопав десять осіб.

ТЕГЕРАН, 19. 3. ПАТ. У місті Шіраз, провінції Ферсітан, поліція арештувала якогось Саіда Магомета Алія, в якого хаті найшли закопані трупи десять осіб, які він повбивав. Вбивав їх ціянком потасу, який вкидав їм у каву. Опісля трупи обкрадав із вартісних предметів. Один із отруєних видержав отрую та повідомив поліцію.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— У Штрасбургу німецький еміґрант, журналіст Якоб, одержав перед 8 тижнями телеграму з Базилеї, куди негайно виїхав і від того часу затинув по нім слід.

— Архикнязь Отто надіслав листа до союзу жидівських вояків монархістів, підкреслюючи, що жиди в тяжких хвилинах остали вірними цісареві. Цього листа відчитав на сходинах союзу кн. Макс фон Гогенберґ.

— В Америці арештували 3.000 торговців наркотиками, фальшівників банкнотів і пачкарів.

— На Кубі влада переводить чистку між урядовцями, які брали участь у ґенеральнім страйку. Спеціяльний трибунал засудив 10 урядовців від 6 місяців до 6 років. Багато урядовців усунули. 26 комуністів відповідатиме перед военним судом за протидержавну акцію.

Бомби ваги 150 кг.

ОВІЄДО, 19. 3. ПАТ. Поліція сконфіскувала великі склади зброї і муніції. Бомби важуть по 150 кг.

Новий уряд у Норвегії.

ОСЛЬО, 19. 3. ПАТ. Провідник робітничої партії і президент стортінгу (парляменту) Ніґардсфольд предложив королеві листу нового кабінету. Ніґардсфольд буде премієром і міністром праці, міністром закордонних справ буде Кот.

Виганяють японців з Филипін.

ТОКІО, 19. 3. ПАТ. 20 японців, які від 15 років мешкають на острові Ґуам (Филипини) одержало приказ покинути острів. Влада мотивує це розбудовою військових фортифікацій, нової бази для американських летунських і морських сил на цім острові.

Самохід завалив дві камениці.

ТРІЄСТ, 19. 3. ПАТ. У Басовіцо великий вантажний самохід наїхав на двоповерхову камяницю, яка завалилася до 10 хвилин. За нею завалилася теж сусідня камениця. Два шофери згинули, мешканці камениць вирятувалися.

Наради у Білім Домі про положення в Европі

ВАШИНҐТОН, 19. 3. ПАТ. През. Рузвельт відбув нині одногодинну нараду у Білім Домі з державними підсекретарями Гулем і Норманом Дейвісом.

Ліцитація Народнього Дому в Сяноці

Дня 12. квітня ц. р. відбудеться у Сяноці ліцитація „русского" Народного Дому за довги, що їх затягнули сяніцькі москвофільські вожаки з метою рятувати доведене ними над беріг пропасти т-во „Бескид". Вивклична ціна сягає 14.900 золотих

Імянини маршала Пілсудського.

У звязку з іменинами маршала Пілсудського в дні 19. ц. м. місто Львів протягом двох днів було удекороване урядовими прапорами і фестонами. В понеділок вечором урядові будинки були ілюміновані, а по місті протягали орхестри з лямпіонами. В ратушевій салі відбулося надзвичайне засідання міської ради, на якому на внесення президента Дрояновського признано марш. Пілсудському горожанство м. Львова.

У вівторок в 9. год. відбулося богослуження в головних храмах всіх обрядів і віроісповідань а в год. 11. відбулася на Галицькій площі військова дефіляда, яку відбирав воєвода Белїна-Пражмовський в окружені представників військової і цивільної влади. Паради скінчилися академією в салі міського театру.

НОВИНКИ

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— Українець у Львові купив два літаки. У відомій німецькій фабриці літаків „Юнкерса" закупив директор Фортуни Нової Т. Глинський два малі транспортові літаки, якими розвозитиме „Ф. Н." свої вироби в надальше віддалені місцевості Галичини, Волині, Холму і Полісся. Таким чином „Фортуна Нова" дає запоруку, що майже кожного дня, розвозитиме свої солодощі навіть там, де годі доїхати залізницею, самоходом, або возом. 1060

— Справа будівельного руху. В салі ремісничої палати у Львові відбулося віче будівельних робітників при участи понад 1000 осіб. Обговорювано справу будівельного сезону, конечність збірної умови і негайно розпочати роботи. Ухвалено відповідні резолюції.

— Львівська хроніка. На залізничому двірці прикордонна сторожа придержала жінку промисловця Зінґера, що верталася з Відня та забрала в неї багато перепачкованих річей. — При пл. Ґвардії Народової стрілив до себе в самогубному намірі органіст Карло Оленевич, якого в тяжкому стані перевезено до шпиталю. — У шпиталю померла 30-літна Марія Новогродзка, що отроїлася з причини нещасливої любови. — Тамже помер 2-літній Іван Лясота, привезений зі села під Володимиром. Він удавився, проковтнувши двозолотівку. — З хати Натана Мельмана при вул. Шептицьких 21. злодії вкрали біжутерію, столову заставу та готівку все вартости 1900 зол. — На залізничому двірці буфори вагонів роздавили Павловському Стан. руку.

— Краєва хроніка. У Городенці арештували возного пов. староства Ант. Баляка, що з депозитів крав зброю та продавав підозрілим особам. — У Сморжі, Підгірцях і Олеську (Стрийщина) було кільканацять занедужань на пятнистий тиф. — У Демні (Скільщина) повісився управитель фабрики скринь Братів Ґредель Ґенр. Шмід. — Державний скарб заняв дерево найбільшої деревної фірми в Галичині „Годуля" (Станиславівщина) за залеглі податки 270.000 зол. — В лісі біля Губич під Бориславом упав робітник Магур з дерева і так сильно потовкся, що незабаром помер. — У Велдіжі пов. Долина напало двох бандитів на дім Евгенії Весоловської і побивши її та служницю, ограбили ціле мешкання. — В Турці пов. Коломия Анна Кобачек лишила без нагляду на припічку 7-місячну дитину, яка впала на розпечену кухонну бляху і так сильно попеклася, що за кілька днів померла.

ЕВГЕН ЧЕРЕВАНЬ.

ЯК Я СТАВ ЕЛЕҐАНТОМ.

Коли Вам, дорогий Читачу, доведеться стрінути мене, зверніть увагу, будь ласка, на мої елеґантні, в фасоном запрасовані штани. А ви, коротенькі синьо-, чорно-, зелено чи сіроокі читачки придивіться тільки добре моїй краватці та таки направду шовковій хустиночці у кишені. А ви панове, на теоретичних посадах, що ходите постійно в діравих черевичках і ви, що обернули свій капелюх уже на третю сторону не дивіться на мої тихолази ані на мій фільцовий, англійський капелюх, бо очі повискакують вам, неначе українські сенатори зі сенату по промові мін. Косцялковського.

Коли я вам іще завірю, що штани ношу на шельках, що мої скарпитки зовсім недіраві та, що в хаті маю ще одну пару візитових штанів і декілька шовкових сорочок, ви зрозумієте, що Евген Черевань перейшов дивовижну крізу. Він став елеґантом.

Як я став елеґантом? Оце й те питання, якого розвязка буде готовою неохибною рецептою для всіх, які ще досі не вилічили хронічного катару кишень цілющою водою Франца Йосифа ані порошком з когутиком.

Непричком додам, що цю рецепту я вже опатентував і користати з неї можна тільки тоді, коли в пивницях Нар. Торговлі дійдете зі мною до порозуміння.

Причиною того всього був Іриней Відьма. Дуже симпатична людина, що жила і вмерла в одному числі „Діла", що врешті через усміх сірих очей, який зумів збагнути, дістав посаду у фабриці і походжає тепер як сам удільний князь. Точніше скажу, що свою карієру завдячує Іриней Відьма виключно мені, бо я позволив йому бути героєм одного мого оповідання.

Схожість деяких прикмет Іринея Відьми з моїми така: кирпатий ніс та старе, поплямлене, сіре вбрання, викликали якось у редакції дискусію між літературним критиком і злободенним фейлетоністом на тему: чи має Черевань будьякі вигляди на карієру Іринея Відьми.

Спец від політики, що мучився саме над проблемою, які користи приніс би Україні союз з Абісинією та яке становище займе до тієї справи Греція на випадок перемоги революціонерів, зупинив свою талановиту писальну машину і дипльоматично усміхаючись заговорив:

— Слухайте, Черевань, продаю елеґантне убрання, купіть...

Я почервонів з обурення.

— Глузуєте з мене, чи що? Вибачте, але...

— Елеґантне, кажу вам, ручу вам, що до двох тижнів у тому вбранні винайдете собі... тіп-топ багату дівчину.

Розполітикована машина знову зацокотіла:

„Схрещення чорних абісинців, які відомі своєю безамбітністю, з українцями, що є одним з найамбітніших народів — дало би у висліді повновартні суспільні одиниці з поміркованими особистими й загально-національними змаганнями. Коли додати ще... — випльовувала рядки.

А з другого кінця редакції долітало: Кажу вам, докторе, неодна Ліда руками й ногами чіпалась би Череваня, але він мусів би відповідно переодягтися...

Я сентиментально вдивився у дно чорнильниці й обгризаючи перо, обраховував: убрання доконче потребую. Візьмім, що схоче за нього яких 70 зол. Гм... Гм... Мої місячні доходи: 10 теоретичних золотих за фейлетон (теми ще нема!), 15 утопійних з „Неділі" (треба якоїсь сензації!), 5 обіцяних зі „Свободи". 7.50 „евентуальних" з Товариства журналістів, якщо журналісти схотіли би поплатити вкладки, в яких 20 зол. можна би почислити на конто посади, яку приобіцяла мені одна добродійка, якої сестри товаришки донечка ходить до школи разом із донечкою приятельки товаришки доньки колишньої учительки жінки директора банку.. Ну, врешті бодай пятчину зароблю відступаючи кінові карти товаришам, які дають натягати себе на кіно. Може... може на сімдесятку, щоправда трохи теоретичну й утопійну, стягнувся десь за два місяці і мав би убрання тоді, коли можу вже лежати голий.

— Но як? — політик покінчив свої політичні комбінації і звернувся до мене, перебиваючи мені напружені міркування — Черевань, кажу вам, це для вас чистий інтерес. Коли не візьмете, то відступлю убрання якомунебудь з аранжерів нашого балю на другий рік...

— А кілько ви хочете — видушив я зі себе ніяково, щоб відчепитись.

— Прийдіть до мене, спочатку спробуєте... — цідив хитро, неначе Літвінов до Еріо, намовляючи його до поїздки в червоний рай.

Два дні пізніше був я власником елеґантного гранатового ґарнітуру. Розрахувався я з власником просто: 1) показав йому рукопис фейлетону, за який дістану 10 зол., 2) зрікся на місяць кінових карт які дістаю раз на тиждень (10 зол.), 3) дістав 10 зол. задатку в адміністрації, заявивши, що потребую на заручини в бориславською нафтаркою.

Одночасно пустив я в рух вістку, що дві багаті панни звернули на мене увагу на балю, куди я вибрався в новім убранні. У редакції счинився рух. Попередній власник убрання став гордий. Він не мав сумніву, що враження зробило тільки його убрання, а не я. Обнирав мене і конкурував:

— **Небувалий поступ.** Пані П. учора перший раз відважилася пити каву з цикорією „Луна“ і переконалася, що український виріб є кращий від чужого. 1301

— **Заборонені видавництва.** М-ство внутрішніх справ умістило у списку часописів, яких ввіз до Польщі заборонений, шість совітських брошур п. н. „Тріюмф науки Леніна і Сталіна“ і три еміграційні часописи „Наше Слово“ (Париж) в польській мові, „Наш Клич“ (Буенос Айрес) в мові українській і „Пролетарішер Геданк“ (Канада) по жидівськи.

— **Домагаються податкової мораторії.** Організація польських осадників на східних окраїнах виладила меморіял до м-ства скарбу в справі податкових полекш. Вони домагаються 5-літної податкової мораторії.

— **За службові зловживання.** В Тернополі відбулася нова судова розправа проти колишнього начальника скарбового уряду І. Матвіяса, засудженого за нарушення влади на 4 місяці арешту з припиненням і проти М. Ротмана, власника фабрики оцту в Тернополі, засудженого на 4 роки вязниці за намову урядовців до службових зловживань. Ротманові обнижено кару до 2 років, а Матвіясові підвищено до 6 місяців з припиненням.

— **Академія в честь Тараса Шевченка.** 17. березня відбулася в Варшаві в салі т-ва торговельників заходами Українського Центрального Комітету академія з нагоди 74-х роковин смерти Тараса Шевченка. Реферат виголосив П. Зайцев, потім відбулася концертова частина, на яку зложилися виступи солістів і хору ім. Лисенка.

— **Виклад про Україну в Берліні.** В четвер, 21. березня, в год. 8·30 веч. відбудеться заходом „Німецько-заграничного Академічного Клюбу“, що стоїть під проводом б. губернатора д-ра Шульц-Еверта, виклад проф. д-ра Зенона Кузелі: „Україна в минулому й сучасному“.

— **Союз загр. представників преси в Берліні** відбув 28. м. м. загальні збори, на яких вибрано виділ, до якого увійшли: голова проф. д-р Зенон Кузеля (Україна, Канада), заступник голови Карло Кідельґен (Румунія, Польща, Естонія), скарбник д-р Гуґо Шварц Чехословаччина. Союз має тепер коло 80 членів із 35 країв, між ними 9 українців. Увесь виділ вибрано наново аклямацією, д-ра Кузелю по раз шестий. Союз має значну читальню (Легаль дес Вестенс) з около 100 часописів. Бажаним булоб, щоби теж українські редакції надсилали по одному примірнику. Адреса: Berlin W. 50. Nürnberger Str. 53/55.

— **Арештовано сто пасторів.** В Берліні й провінціяльних німецьких містах арештовано коло 100 пасторів, щоби не допустити їх до відчитання з амвони проклямації в справі віроісповідної церкви. В цій проклямації названо нововідні німецькі релігійні течії єресю. Між арештованими пасторами находиться теж колишній командант підводного судна зі світової війни, що став опісля пастором.

— **Танк, що скаче.** В американському місті Лінден сконструовано новий танк для вжитку армії Зл. Держав. Цей боєвий віз може перебувати терен, засіяний камінням і кущами, зі швидкістю 100 км. на годину. На кориснішому терені може осягнути швидкість 170 км. Але найцікавішою іновацією є прилад до скакання, що складається з великих пружин, уміщених на задній осі. Пружини можна вправити в рух за потисненням ґузика при кермі. Завдяки цьому приладові танк може скочити на висоту 2 і пів метра та довжину 10 м., при чому машина не зазнає ніякої шкоди.

— **Напад індіян.** Індіяни в Канкук у американському стейті Чіянас числом 500 осіб вимордували мешканців білої раси і підпалили всі державні й міські будинки. Влада вислала військові відділи, щоб укарати ворохобників. Числа вбитих досі не устійнено.

— **Небувалий осяг молодого американця.** Молодий 24-літній американець Давид Ервін із Саркоксі, Мізурі, перебув сам один таку мандрівку, на яку ніхто не важився би без відповідного приготування. Він сам один тільки з кількома собаками перейшов торік літом від північної Аляски на схід безлюдною замерлою територією, на північ від Канади, аж до озера Бейкер. Перейшов 2.000 миль по снігах і ледах, аж до озера Бейкер, відки на полудне ще треба добиватись 800 миль до найближчої оселі Черчіл у північній части провінції Манітоби. Коли добився до озера Бейкер, до снігової хати ескімосів, був уже непритомний, замерзлий, майже неживий. Ескімоси привели його до життя й відгодували та огріли. В них був шість місяців. Щойно тепер найшли його подорожники і поможуть йому дістатись до Черчіл. Його переходи в останніх днях, заки допався до снігової хати ескімосів, це надлюдська борня за життя.

— **Ріжні вістки.** У Відні вибудують новий величезний стадіон, що матиме назву „Дольфуса“. — Чотири великі італійські банки зливаються в один під державною контролею. — У найближчому часі радіостація на Айфлевій башті в Парижі перейде на довготу хвилі 206 метрів. — Совітський уряд задумує у Москві будувати окремі типи літаків для дослідів підбігунових країн. — У Ленінграді серед паперів, що залишились із спадщини Пушкина найшли один оригінальний лист Вольтера до Фридерика Пруського з 1737 р. — На Камчатці відкрила наукова експедиція у 100 км. від берега Охотського моря великі поклади камінного вугілля. — Еспанський уряд поставив законопроєкт, щоб призначити 447 міл. пезет на зміцнення балеарських островів. — Норвеський човен „Торсгавн“ відкрив під бігуном великий простір землі досі незаписаний на карті; назвали її землею Інґрід Крістенсен від жінки власника корабля. — На рибацькому конкурсі на ріці Тічіно під Павією затонула моторова лодка разом з чотирма представниками влади. — Біля Таганрогу захопили ледяні криги чотири човни з 16 рибаками і потягли на море, де вони пропали без вістки. — В графстві Мідлесекс (Англія) впав літак, при чому згинули два пасажири і пільот.

— Штани підтягніть, таж вони за низько.

— Не маю шельок!

Редакційні співробітники були свідками, як політик зняв зі себе шельки та причіпив до мене.

— Ну, тепер добре... тільки ви не маєте інших мештів?

— Ні!

— Товаришу, таж в подертих мештах не будете ніколи елеґантні навіть, коли би ви взяли на себе вбрання самого принца Уельсу.

Тоді я дістав черевики як безплатний додаток до убрання.

Ще день пізніше дістав я фантазійну краватку, потім шовкову хустину, — далі модні скарпитки зі „стрілкою“. Як безплатний додаток до безплатного додатку прийшли ще рукавички і папіросниця.

Я боронився щодня:

— Алеж, пане редакторе... виж знаєте...

— Знаю, знаю... що не маєте грошей. А хто з вас їх має! Але я не можу позволити, щоб люди дивились на вас, коли вже всі знають, що це моє убрання. Ви мусите виглядати як справжній елеґант. Це вже не ваша справа, а моя...

Я був такий переляканий, що дивився з острахом на футро. Може ще і футро схоче мені відступити...“

Одного дня довідався я, що для мене шукають справді багатої панни.

І тепер кожного дня, коли входжу до редакції, маю трему. Уявляю собі, що цей вибраний для мене додаток до елеґантного убрання чекає на канапі. Ввійду, а мій опікун представить мене їй і заявить таким самим, як тоді, коли давав мені хустину:

— Прошу... ця пані годиться стати вашою жінкою. Вона бачила, як ви одягнені, а це вистачає.

Чи я зможу що відповісти — не знаю. Треба би хіба спитати принца уельського — теж елеґанта, що ще досі не оженився.

З концертової салі в Берліні.

Вечір камеральної музики відбувся дня 7. березня в салі Бетовена. Добірний смичковий квартет Церніка виконав два квартети (Б-дур, оп. 18, № 6 Бетовена та Ц-моль, оп. 51, № 1 Брамса) і т. зв. „Клярінеттенквінтет“ А-дур, оп. 146 Реґера. Партію клярнету відіграв хвилевий співучасник проф. Ріхтер. Мистецький рівень цього вечора був доволі високий. Виконання ґарне, лиш „піцікати“ (аж дивно!) виходили подекуди нерівно. Проте цей вечір лишив по собі дуже миле враження.

Ґаспар Кассадо. Хто такий Ґаспар Кассадо? Віольончеліст, родом з Барцельони. Концертову клясу гри на віольончелі покінчив під оком славного педагога проф. Казальса. По концертовому турне в полудневій Америці та ріжних краях Европи загостив Кассадо й до Берліна. На жаль, тільки з одним концертом, програма якого складалася з творів Баха, Слимарі[...], Штравса, Кассада та Шумана. Крім цього виконав мистець кілька коротких творів та [...] низку наддатків. Кассадо — це здійснена [...] кожного творця. Його техніка — це хіба [...] вищий ступінь віртуозности. Його гра чар[...] приковує до себе. Тому-то й поведінка берлінської публики була того вечора „виїмкова“. Всі присутні (з дальших місць) лишили свої місця та збитою масою (очевидно в часі наддатків) станули біля сцени, немов боячись, щоб мистець не покинув їх за скоро. Такий-то Ґаспар Кассадо!

Е. Цимбалістий.

Із судової салі.

АПЕЛЯЦІЙНА РОЗПРАВА БРАТІВ ПРОЦЮКІВ У ЛЮБЛИНІ.

Ще дня 24. вересня м. р. окружний суд у Луцьку на виїздній сесії у Володимирі Вол. засудив 1) **Тимка Процюка,** студента богословія у Львові, 2) його брата **Володимира Процюка,** ученика Малої Духовної Семинарії у Львові на чотири роки вязниці і 3) **Василя Кисіля,** селянина з Орища, пов. Горохів, на три роки вязниці — всіх трьох за приналежність до ОУН.

Прокуратор притягнув перших двох засуджених до відповідальности за приналежність до ОУН, спираючи акт обвинувачення на: 1) нелеґальних виданнях ОУН, які поліція знайшла при ревізії в дні 20. березня 1934 р. на стрíху у Василя Процюка, батька перших двох засуджених; 2) змісті забраних рефератів у Тимка Процюка підчас ревізії в його помешканні у Львові дня 18. квітня 1934. У двох рефератах — каже акт обвинувачення — засуджений Тимко Процюк висловив свої погляди про будову української держави згідно з теорією Вячеслава Липинського і накреслив працю духовенства у цій відбудові. Інші реферати обіймали головні думки проповідей. Вкінці третім доказом вини обвинувачених Процюків були вістки конфідентів про їх приналежність до ОУН, організування гуртків ОУН і заприсягання ними нових членів.

Обв. селянина Василя Кисіля притягнув прокуратор до відповідальности за організування гуртків ОУН у селі Орищі і за його співпрацю з Процюками, спираючи акт обвинувачення на зізнаннях поліціянта Станислава Боженка. Підчас ревізії у Василя Кисіля дня 31. травня м. р. поліція забрала тільки українські часописи „Українське Юнацтво“, „Студентський Шлях“ і т. д., які, як каже акт обвинувачення, прихильно ставляться до ідеольоґії ОУН.

Оборонці засуджених зголосили апеляцію і в пятницю 15. березня ц. р. відбулася апеляційна розправа в Люблині, після якої суд **увільнив усіх трьох від вини і кари.**

Тимка і Володимира Процюків боронив на обох розправах обор. **д-р Володимир Старосольський,** сел. В. Кисіля адв. Підгірський з Ковля.

Дивогляди.

НАЙБІЛЬШЕ ДРУКОВАНИЙ АВТОР.

Це нині Сталін. Його книжку „Ленінізм“ видрукували в 3 міліонах примірників і розіслали до примусової лектури по всіх сельбудах, колхозах та інших станицях комунізму, де іс[...]нує единий бог — Ленін і єдиний його пророк Сталін.

ПРИЧИНА ВБИВСТВА.

У Франції в околиці Сент-Етіен циган Балан убив члена свого табору за те, що той фальшиво співав. У бійці з того приводу ще ранено кількох циган.

Дописи.

САНІК

Організування служниць. Нарешті і в Сяноці почав організувати новий сотрудник о. Білинський нашу прислугу у братстві Апостольства Молитви. Покищо вдалося приєднати 80 членів. Як на початок — то вже доволі багато. Дотепер ця ділянка праці лежала облогом і через це ми понесли необчислимі втрати. В Сяноці перебуває постійно 400—500 наших дівчат на службі і по кількох роках побуту в цьому жидівсько-польському місті вони пропадали для нас тільки через нашу дотеперішню просто каригідну але[...]

тж. Та для нас пропадають не тільки служниці, але теж ті нечисленні робітники, яким ще якимсь чудом удається дістати працю в сяніцькій фабриці ґуми. Належними служницями дотепер опікувалися польські черці ... францішканки, влаштовуючи для них частенько сходини, забави і реколекції в костелі (на жаль, у нашій ... церкві реколекції відбуваються раз на кілька років), ... навіть даючи їм матеріяльну допомогу та розтягаючи опіку над безробітними дівчатами. Робітників втягали переважно до польських соціялістичних організацій і вони теж пропадали для нас. Найкращий доказ шкідливого впливу цих організацій і фабрики — це сполонізовання нашого населення у колишній Посаді Ольховецькій, де побудована фабрика вагонів Зеленевського і С-ки (ту Посаду Вільх. тепер прилучили до міста Сянока як Сянік III). Добре було би, щоб нарешті в Сяноці зорганізували постійну захоронку для дітей, яка вратувала би бодай дітей тих нечисленних ... робітників і заробітників, які ще не сполонізувалися. Нова організація служниць уже втішається спеціяльною опікою, бо не дістала дозволу на уладження концерту. Тому служниці уладили в дні 3. березня ц. р. товариську забаву, яка дала навіть невеличкий дохід.

Смерть активної діячки. У сяніцькім шпиталі померла 6-го березня ц. р. після операції сліпої кишки Ольга Перваневцева, дружина відомого нашого пароха Терлова і Великополя в сяніцькому повіті. Покійна колишня учителька у Перемишлі, не жалувала ні гроша ні праці на народні потреби. Хата п-ства Первенців була загально відома зі своєї гостинности та патріотизму. Тому несподівана смерть цієї тихої народньої робітниці викликала щирий жаль і витиснула не одну сльозу. Величаві похорони відбулися в суботу 9 березня ц. р. при численній участи дооколичного духовенства і селянства. На похорони приїхали теж громадяни зі Сянока. Весь час співав сяніцький хор філії Т-ва „Просвіти“ під управою адв. д-ра В. Благовського.

Сяніцький староста переходить до воєвідства. У Сяноці розійшлися поголоски, що староста д-р Скварчинський переходить зі Сянока до воєвідства у Львові.

СТАРИЙ САМБІР.

Загальний Збір членів Кружка „Рідної Школи“ відбувся дня 16. 2. в домівці філії „Просвіти“ у присутности ок. 60 членів. Зборами проводив д-р Ілля Кульчицький, який, отвираючи їх, виголосив довшу промову. Звіт з діяльности кружка відчитав п. Михайло Волосянський, який поділив працю кружка на 2 групи, а саме на місці в Ст. Самборі і в повіті. Праця на місці концентрувалася головно на пропаґанді внутрішньої позички, яка дала позитивний вислід, бо багацько громадян субскрибувало довжкі заяви, а деякі вплатили навіть більші квоти. Повну позичку по 25 зол. вплатили зі Ст. Самбора д-р Т. Соневицький, дир. Мацевка Михайло, Юрій Тхорик, о. Станислав Дашо, д-р Витовт Левицький, Т-во „Бесіда“ і Кружок „Р. Ш.“, а радн. Іван ... вплатив квоту 100 зол. З повіту: пп. Солуки зі Стрільбич 50 зол., Микола Ковалисько зі Стрільбич, Павло Роман, Стефанія Шавала, Василь Юрків і тов., о. Орест Мартинович зі Старої Ропи, монастир ЧСВВ. в Лаврові і о. Евген Козаневич зі Страшевич по 25 зол. Дальші субскрибенти вплачують декларовані позички ратами. Декілька громадян (мимоходом кажучи, дуже заможних) виломилися зпід громадянського обовязку і, не зважаючи на численні прохання, не вважали за відповідне прийти Рідній Школі з допомогою в потребі. Другою справою було основання дитячої бібліотеки, якою щиро займалася п. Марія Мартинникова. Завдяки її заходам закуплено багацько нових книжок коштом 111.66 зол., так, що сьогодні бібліотека ця має вже 229 оправлених книжок. Різні збірки поміж громадянством і оплати дітей за користування книжками принесли всього 75.11 зол., тому кружок мусів покрити недобір у сумі 36.56 зол. з власних фондів. З огляду на те, що з бібліотеки користало кругло 100 дітей, число книжок слід би видатно побільшити. — Заходом кружка уладив д-р Ів. Федак три відчити з правознавства. Відчити ці викликали велике зацікавлення серед місцевого громадянства. Щоби приєднати більшу скількість членів, кружок улаштував двоє вечерниць з танцями, одні купецькі, другі для ремісників і промисловців, а в серпні 1934 р. великий фестин. Виділ кружка відбув у звітовому часі 16 засідань. На останньому засіданні вирішено створити гурток доросту. При кружку зав'язано організаційну секцію, якої завданням були: пропаґанда рідношкільної ідеї, основування нових кружків по селах, люстрації істнуючих вже кружків і намічування напрямку праці. Провідником цієї секції був п. Мих. Волосянський і вона дала почин до рідношкільної анкети в дні 6. 5. 1934 р., на яку звилися делегати зі Стрільбич Гор., Страшевич, Тершова, Бусовища, Старої Ропи і Ст. Самбора. Переведено люстрації кружків у Бачині, Волі Кобленській, Фельштині і Стрільбичах. У Спасі не можна було засновати кружка, бо турчанське староство не дало на це свого дозволу. Підготовлено ґрунт під основання нових у Стрілках, Топільниці, Недільній, Тисовиці, Головецьку, Плоскім і Галівці. З деяких тих сіл внесено вже статути до затвердження, одначе відповіди на подання ще не наспіли. Основано нові кружки в Коблі Старім і Бусовиці. Спільно з філією „Просвіти“ влаштовано режисерський курс під проводом п. Лавра Кемпе. — Цьогорічна збірка в коляди принесла зі Ст. Самбора квоту 108 зол., з повіту ок. 200 зол. З касового звіту довідуємося, що Кружок мав приходів 894.90 зол., розходів 880.80 зол. Загальні збори вибрали нову управу кружка в особах: д-р Іван Федак, голова, д-р І. Кульчицький, заст. голови, Марія Мартинникова, касієр і бібліотекар, Богдан Вовчик, секретар, Самуїл Ровдич, Михайло Федорович і Михайло Волосянський, члени виділу, Стефанія Хомова, Стефанія Тисовська і Мирослава Сенета, заступники виділових. У склад контр. комісії увійшли: д-р Іван Максимчук, о. Станислав Дашо й Андрій Демкович як члени та Лев Лінинський і Кость Сольчаник як заступники.

Вистава драм. гуртка. Дня 17. 2. драм. гурток при Т-ві „Бесіда“ у Ст. Самборі віліграв містичну песу в 3 діях Анського В. „День і ніч“. Гра аматорів була дуже добра, режисура п. Л. Кемпе дбайлива і вміла. Вистава пройшла краще, як песа того самого автора „Дибук“, що її в січні ц. р. виставив у нас професійний російсько-жидівський театр Вол. Шубінова. Знаменита характеризація п. Л. Кемпе показала нам типи справжніх маломістечкових жидів. На перше місце зпоміж наших аматорів вибилися п. Ю. Кархутівна (ребецен) і п. О. Катівна (в ролі Міріям), мужеські ролі вивели пп. Кемпе (ребе Дон), Мих. Волосянський (Хананій), Вас. Сигерич (саврaнський ребе), Богдан Вовчик (Гедалє), Лев Сенета (Мендель) і Ярослав Сенета (Берін). На жаль, цим разом наша публика не дописала. А шкода!

Дві просвітянські анкети в Ст. Самборі, відбулися 16. і 17. м. м. з участю делегата Матірнього Т-ва зі Львова п. М. Бриланського. Обі анкети посвячені були пропаґанді масового членства Т-ва „Просвіта“ і мали повний успіх. На обох анкетах головний реферат виголосив делегат зі Львова, потім була довша дискусія, в якій забирали голос численні представники громадянства. Анкета в дні 16. II. призначена була для міста Старого Самбора і його передмість та стягнула досить поважне число учасників, бо ок. 60 осіб. Анкету дня 17. II. призначено для представників недалеких сіл, які численно заповнили просвітну домівку. Явились делегати сіл: Созань (5), Тершів (8), Стара Ропа (8), Спас (4), Стрільбичі Дол. (3), Лопушанка Хом. (2), Стрілки (3), Бусовище (4), Страшевичі (1) і Ст. Самбір враз з Дол. Посадою (16). На повітового організатора масового членства намічено п. Мих. Волосянського.

Вечерниці з танцями під кличем „Шануймо народню ношу!“ влаштував „Союз Українок“ у Старім Самборі дня 23. II. Перша цього роду імпреза в нашім містечку була знаменитим показом оригінальних народніх строїв жіночих і чоловічих. Перед очима численно зібраної публики передефілювали наші жінки і мужчини в ріжнонанітних оригінальних строях народніх, виказуючи красу народнього одягу. Побіч оригінальних строїв можна було бачити кільканадцять суконь, вишитих гарними народніми мережками і взорами. До найгарніших оригінальних строїв треба зачислити гуцульські строї пп. Стефанії Морозової (Дора) і Демковичевої (Микуличин), п. Мелянії Вовчикової (прегарний міщанський старосамбірський зі Старого Самбора), п. Юлії Кархутівної (бойківський зі Стрільбич, цілий з білого полотна з широким полотном накиненим на голову), п. Ярослави Микитівної (бойківський з Грозьови), п. Марії Ровдич (бойківський з Боринї ад Турка з чудово вшитим і з вишиваним жупаном), Марусі і Мілька Телешуків (дівочий і парубоцький бойківський стрій з Ябланки Нижньої ад Турка), п. Юлії Ровдичівної (бойківський зі Стрілок), п. Омеляна Сенета (бойківський з Головецька), п. Люби Соневицької (покутський з Товмачика ад Коломия), п. Марії Дашової (Бедриківці, пов. Заліщики), п. Шпитальової (Стубенець, пов. Перемишль, з оригінальним вінцем), пп. Тхорикової і Лінинської (Двіоні пов. Жов...

ПОЛІТИЧНИЙ ФЕЙЛЄТОН.

Пригоди пана Іллі Еренбурґа,

або москаль за кордоном.

Письменники в СССР поділяються на три категорії: Ті, що перебувають позамикані у вязницях та по засланнях, до них належать головно письменники поневолених націй; ті, що перебувають замкнені в межах СССР, до них належить переважна більшість і московських письменників; і нарешті ті нечисленні письменники, що перейшли найвищі щаблі большевицької тресури та виїздять від часу до часу за кордон для пропаґанди, як напр. Горкій, Радек та Ілля Еренбурґ.

Коли китайський мур большевицького кордону творить для п. Еренбурґа не більшу перешкоду, ніж паркан для півня, що перелітає до чужого городу, то інші кордони, напр. чесько-мадярський, роблять для нього деякі труднощі, і тоді він лає прикордонних урядовців в своїх довжелезних фейлетонах в „Ізвестіях“.

Французький кордон для большевицьких письменників не творить тепер найменших перешкод. Цьому завдячує очевидно і те, що на черговім сніданку французьких та чужинецьких журналістів у Парижі окрім справжніх москалів Рапапорта та Лебедева опинився і пан Еренбурґ.

Хоч пан Еренбурґ і припускає, що журналісти приналежні до поневолених націй СССР. приходять на ці прийняття для того, щоби попоїсти, він посуджує їх мабуть не по собі самому. Курка з салатою для большевицького письменника, приналежного до найвищої державної касти не є ніяким дивом. Коти і пси лишаються для колхозників, а один анґлійський колеґа Еренбурґа посвідчує, що дехто в Совітах мусить рятуватися і людожерством.

На десер запропоновано на вибір „торт чи морозиво“, „Берлін чи Москва“ — також на вибір, зазначує дотепний Еренбурґ, говорячи на тему сніданку. Він вибрав мабуть не морозиво, памятаючи про Соловки. Сибір та інші зимні місцевости, куди трапляють часом і приналежні до найвищої касти письменники, як про це може посвідчити пан Радек з власного досвіду.

Апетит його зіпсувала інша обставина. Знаючи, що найбільше протилежні вдачі бавляться розмовами найкраще, впорядчики сніданку посадили пана Еренбурґа, як безсумнівного большевицького нащадка Хама, біля арійки (Арія була ексцентрична анґльо-саксонка, що перед самим відпливом ковчегу впросилась до нього і одружилась потім з Ноевим сином Яфетом). Коли вона нагороджувала оплесками б. міністра Грузії в Парижі, Чхенкелі та проф. О. Шульгина, пан Еренбурґ мало не вдусився курячою кісткою. „Чхенкелі нагороджують оплесками німці“, це пана Еренбурґа не дивує. Але він „обертається здивовано: плещуть і кілька французів“. Не менше псує апетит п. Еренбурґові і промова „редактора „Тризуба“, представника „вільної і незалежної України“, приятеля японців, німців і поляків, п. Шульгина“.

Не підлягає сумніву, що пан Еренбурґ мав найкращий намір повідомити своє начальство в „Ізвестіях“, що плян московської пропаґанди переведено на сніданку в Парижі на 110,5 прц., але заховати правду перед чужинецькими журналістами річ не легка, тому він мусів признатися, що проти Москви виступив гостро і відомий з своєї подорожі до Берліну посол до парляменту Гуа, і редактор „Ля Прес“, Кай, і „лєкий Руссо — італійський демократ, втікач і співробітник французької провінціяльної газети“, антифашист, якому „плещуть одностайно фашисти“. Виступав проти Москви і німецький соціяльний демократ Шіф.

Незвичайно обурило пана Еренбурґа те, що по виступі представників поневолених націй СССР від обговорення властивої теми, „Берлін чи Москва“, перейшли до обговорення внутрішніх совітських відносин. Обурення його було цілком неслушне — вибираючи Москву, французи мусять знати внутрішні відносини, що панують у союзній державі, а вибираючи Берлін мусять знати, чому Москви не потрібують.

Невдячне завдання боронити внутрішні та зовнішні досягнення московського уряду пан Еренбурґ полишив своїм спільникам з Малої Антанти, а сам обмежився головно критикою соціяльних демократів і політики поневолених націй. Видно, що він призвичаєний виступати на зборах, де всі річеві арґументи присутнім постачає агент ГПУ. Але в такій мірі Париж на користь Москви ще не висловився. Отже тим часом п. Еренбурґові довелось обмежитися обережним вказанням на те, що за СССР промовляє факт його істнування.

Оскільки тяжко пізнати цей факт докладніше, оповів раз сам І. Еренбурґ в „Ізв.“ Коли „Інтурист“ потрібував готелю, в якім перебував саме дотепний фейлетоніст центрального московського органу, для уряджения старомосковської комедії для наївних чужинців, то йому не лише не дали курки з салатою, а навіть і традиційного чаю. Отже нема дива, що закордонних журналістів так мало цікавлять і новомосковські комедії, уряджувані „Інтурристом“ на Україні.

З оглядуж на те, що пан Еренбурґ рішучо забагато балакає в „Ізвестіях“ і за мало промовляє на журналістичних сніданках, йому загрожує поважна небезпека повернутися в „невозвращенца“ чи бути привязаним за ногу на самім московськім смітнику та позбавленим права перелітати до європейського городу.

М. Данько.

ква), п. Марії Яренової (волинський), п. Микола Павтуся (бойківський з дрогобицького повіту) і т. д. — З модерних суконь на перше місце вибилася: п. Марії Мартиниґової (стилізований український стрій на бойківських мотивах, жупан зв. „мальованка", виконаний у Літовищах, ліського повіту), пп. Сенькусьової, Олеи Сигеричевої і Баторфальвової (вишивані суконки), пп. Олени Катівної і Лізи Радванської (стилеві подгаєцькі строї), п. Ольги Федакової (вишивана блюзочка в бойківські зірки) і т. д. Програма була ревія цих усіх строїв і суконь, тому одушевлена публика рясно оплескувала найгарніші і найоригінальніші строї, подивляючи мистецький хист і красу виконання народніх строїв. Вечерниці ті причинились дуже до спопуляризування ідеї пошанівку народнього мистецтва. Такі імпрези слід би у нас улаштувати частіше і всюди.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ ВПОРЯД. Львів 1935. Накладом „Сокола-Батька" у Львові. Стор. 8, ф. 16-о.

ЖУРНАЛИ.

ДЗВОНИ, літературно науковий місячник. Львів місяць лютень—березень 1935. Р. V. ч 2—3. Зміст: Вибір з нагороджених і відзначених збірок поезій: Е. Маланюк: Моравська весна, Квітень, Кармен. Б. І. Антонич: Рідзво, Чарки, Ранній вітер, Село. Ю. Косач: Христоносці, Євангелічне. Н. Лівицька-Холодна: * * *. Н. Королева: Лепрозний, Спокуси. О. Печеніг: На Альманах. У. Самчук: Волинь, ч. II: Війна. N. N.: Про літературну критику й критиків. С. Шелухин: Критика нового наукового підручника історії України. Д-р К. Чехович: До проблеми народніх ритмів у Шевченка. о. д-р П. Сліпий: Віра і наука. о. д-р Г. Костельник: Справжнє джерело атеїзму. Рецензії. З преси і журналів.

РІДНА ШКОЛА, ілюстрований часопис для всіх. Львів 15. березня 1935. Р. IV ч. 6. Зміст: Лев Ясінчук: Рідношкільні завдання під хвилю. Франц Коковський: Мати. Звичайні Загальні Збори Кооперативи „Рідна Школа". Положення української школи в Польщі. Громадянин: Добрий приклад. І. Л.: Наука історії в совітській школі. 10 заповідей для матерей. Сучасна польська молодь і книжка. Доріст Рідної Школи. С. Черкасенко: Пророк. Доріст Р. Ш. в Городку біля Львова. Михайло Матович: Опікун доросту Р. Ш. Едвард Жарський: В здоровому тілі — здорова душа. Д-р В. Пачовський: Найстарша гімназія на українській землі. Народні университети в Данії. З життя Рідної Школи. Ріжні вісти. Ілюстрації.

ЖІНКА, двотижневик. Видає видавнича кооператива „Союзу Українок". Львів, 15. березня 1935. Ч. 6. Рік І. Зміст: М. Р.: На переодні загального зїзду. — Михайло Зайцев: Жінки на життєвому шляху Шевченка. — Л. Горбачева: Жінка у творах Шевченка. — Х. Кононенко: Три Шевченківські свята. — Відгуки преси — Д. Віконська: Чар Далекого Сходу. — Масарик — Жіноче питання. — Сестра сестрі. — Крізь нашу призму.

ГОСПОДАРСЬКО - КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС, орган Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Львів, неділя 17. березня 1935. Р. XV ч. 11.

ДА ЗЛУЧЕНЬНЯ, беларуская рэлігійная часопісь. Вільня 1935. Год. IV. № 3.

НОВА ХАТА, двотижневий журнал для плекання домашньої культури. Львів 15. березня 1935. Р. XI ч. 6. Зміст: Ірина Гургула: Народні тканини — К. Малицька: Із наших злюбованих гутірок. — М. Рудницький: Шевченко про красу. — К. М-а: Софія Малицька поміж дітьми. — Ольга Ліщинська: Весняні рядки. — Марія Біленька: З минулого. — З нашого досвіду. — Весняний одяг. — Приписи. — Валерія О'Коннор-Вілінська: Лисенки й Старицькі. — Ірина Вільде: Метелики на шпильках. — Ілюстрації.

СВІТЛО І ТІНЬ, ч. 3 за березень 1935. Зміст: Добрі знимки, хоч время погане. — Важне для всіх наших прихильників. — Інфрачервона фотографія. — Про розчинювання фотохемікалій. — УФОТО за минулий рік. — Красназвичий куток. — Відповіди Редакції — Критичний куток. — Від Адміністрації.

ЖІНОЧА ДОЛЯ, часопис для українського жіноцтва. Коломия, 15. березня 1935. Р. XI., ч. 6.

ЖІНОЧА ВОЛЯ часопис для сільських господинь. Коломия, 15. березня 1935. Р. IV., ч. 6.

ТОРГОВЛЯ І ПРОМИСЛ, двотижневик Союзу Українських Купців і Промисловців. Львів, 15. березня 1935. Ч. 6. Р. II.

PŁOMYK, tygodnik, dla dzieci i młodzieży. Warszawa 18. marca 1935. R. 19. № 28.

PŁOMYCZEK, tygodnik dla młodszych dzieci. Warszawa 18. marca 1935. R. 19 № 28.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Народній Театр ім. І. Тобілевича, під арт. пров. Й. Стадника.

Добромиль:

20. III. „Товаріщ".
21. III. „Пепіна".
22. III. „Княжна чардаш".

Театр їде до Перемишля.

Великий Міський Театр.

Середа, 20. III. год. 7·30 веч. „Крик".
Четвер, 21. III. год. 7·30 веч. „Пять перед дванацятою".

Театр Ріжнородностей.

Середа, 20. III. год. 7·30 веч. „Мій коханий дурнику".
Четвер, 21. III. год. 7·30 веч. „Дарданельський осел".

Кіна.

АДРІЯ: „Графиня Парижа" з Емілем Яннінгсом.
АПОЛЬО: „Для тебе співаю" (з Ів. Кепурою).
АТЛЯНТИК: „Нові люди" (Пісня о щасті).
ВАНДА: „Остання цариця".
ГРАЖИНА: „Молодий ліс".
КАСИНО: „Мальована заслона" (Ґрета Ґарбо).
КОЛІСЕЙ: „Ф. 13", ревія „Сто літ хай живе!"
КОПЕРНИК: „Петрусь" із Фр. Ґаль „Флп і Флап у країні забави".
МАРУСЕНЬКА: „Прапор волі" і комедія.
МІРАЖ: „Тарзанове кохання".
МУЗА: „Острів скарбів" та Бастер Кітон.
ПАКС: „Історія св. Тереси від Дитятка Ісус".
ПАЛЯС: „Вероніка". (Франціска Ґаль).
ПАН: „Зводниця" та Льорель і Гарді.
РАЙ: „Дочка ген. Панкратова".
СВІТ: „Останній отаман Аненков", Переслідувані люди".
СОНЦЕ: „Бунт молоді" та ревія.
СТИЛЕВЕ: „Римські скандали" (Еді Кантор) і ревія „Хочу з паном у Закопанім".
УТІХА: „Несамовита ніч" і ревія.
ХИМЕРА: „Прапор волі", „Бастер Кітон як годинникар".

Закордонне радіо.

Середа, 20. березня 1935.

Відень (506,8) 12·00 Розривкова музика, 19·30 Пробоєвики 1935 р., 22·00 Танки з опер, **Братислава** (298,8) 19·30 „Гофманові казки" оп. Офенбаха, **Кошиці** (259,1) 17·05 Для Закарпаття, **Прага** (470,2) 15·55 Джезова музика, 22·15 Спів (Йошіко-Ґену-Бельтрамелі — Японія), **Париж** (1648) 13·15 Концерт, **Берлін** (356,7) 16·00 Вес. концерт (муз., сп.), 22·30 Регерові твори, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·45 Фінська форт. муз., **Лайпціг** (382,2) 19·00 Оперетова музика, **Мінхен** (405.4) 13·25 Популярна музика, 17·50 Соната на скр. та форт. даль Абако, **Будапешт** (550,5) 17·25 Спів, 18·40 Скрипка, **Мілян** (168,6) 11·30 Тріо, 13·35 Камер. музика, **Рим** (420.8) 21·00 Опера.

Четвер, 21. березня 1935.

Відень (506,8) 17·25 Пісні й арії, 19·45 Вес. не ходії, 21·00 Концерт у честь Баха, **Брно** (325,4) 17·30 Соломонові пісні (муз., сп.), 19·30 Оперовий вечір, **Кошиці** (529,1) 18·00 Для Закарпаття (нар. пісні). **Прага** (470,2) 10·15, 11·05 Сальон. музика, 17·20 Фестіваль Баха, **Париж** (1648) 21·45 Симф. концерт, **Берлін** (356,7) 21·00 Легка музика, **Франкфурт** (251) 22·30 Бахові твори, **Кенігсвустергавзен** (1517) 16·00 Легка музика, **Кельн** (455,9) 18·00 Весняна соната Бетовена (скрипка, фортепіян), 21·15 Весна — Гайдна (муз., сп.), **Будапешт** (550,5) 12·05, 22·00 Легка музика, 19·35 Арії, **Мілян** (368,6) 17·05 Вок. концерт, 20·45 Есп. музика, **Рим** (420,8) 13·35 Легка музика, 20·45 Симф. концерт.

Львівське радіо.

Середа, 20. березня 1935.

6·30 Ранішня авдиція, 7·50 Практичні вказівки, 8·00 Авд. для шкіл, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Концерт, 12·50 Хвилинка для жінок, 12·55 Полудн. денник, 13·00 Популярна музика з гр. пл., 13·50 Експорт, 13·55 Біржа, 15·45 Муз.-вок. концерт, 16·30 Господиня та її помічниця, 16·45 Чвертьгодина славних артистів (Пікавер) і з гр. пл., 17·00 Політика евр. держав після війни „Основи сучасного знання", 17·15 Танок у скр. і форт. літературі, 17·50 Відчит, 18·00 Пісоньки, 18·15 Веселий скеч, 18·30 Почт.-техн. скринька, 18·40 Сільва рерум, мист. життя, 18·45 Хвилинка Бетовена з гр. пл., 19·15 „Нурт" ост. книжка Вацл. Берента, 19·25, 19·30 Спорт. вістки, 19·35 Пісоньки, 19·50 Гутірка, 20·00 Оп. фрагм., 20·15 Літ. веч. „Хорал", 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Шопенівський концерт, 21·30 Н.-н. відчит „Наукова бібльотекарство Польщі", 21·40 Польські пісні, 22·00 Реклям. концерт, 22·15 Витаю тебе гр. пл., 23·00 Комунікати.

Четвер, 21. березня 1935.

6·30 Ранішня авд., 7·50 Практичні вказівки, 8·00 Авд. для шкіл, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 У курованій пивниці танцювали опришки (красзн. гутірка), 12·30, 13·10 Шк. поранок присвячений творам Баха (муз. сп.), 13·00 Хвилинка для жінок, 13·05 Полудн. денник, 13·50 Експорт, 13·55 Біржа, 14·00 Легка музика з гр. пл., 15·45 Концерт (муз., монольоги), 16.30 Ле роман модерн: Поль Моран, Марсель Пруст, Жак Шардон, 16·45 Весела музика з гр. пл., 17·03 Глухонімі вчаться говорити, 17·15 Концерт із циклю Сонати Бетовена, 17·35 Оперетові арії та пісні з гр. пл., 17·50 Спортовий порадник, 18·00 Іт. пісні в супр. форт., 18·15 Приглядаючись акторам, 18·30 Листи та програми, 18·40 Сільва рерум, мист. життя, 18·45 Сп. recітал (Ґрифель, сопран) у супр. форт., 19·15 Літ. фейлетон, 19·25, 19·30 Спорт. вістки, 19·35 Концерт, 19·50 Гутірка, 20·00 Від сьогодні весна всюди, (музика, спів), 20·45 Вечірний денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Театр Уяви: „Останній віртуоз" Масна, 21·30 Симф. концерт, 22·00 Реклям. концерт, 22·15, 23·05 Легка музика, рефрени.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·25—5·28 зол.

Нім. марка 1·95—2·05, фр. франки 34·80—35·10, шв. франки 171·50—172·00, фунти стерлінги 25·20—25·50, австр. шілінги 99·00—100·00, чеські корони 21·50—21·90. рум. леви 32·00—35·00, ліри 44·00—45·00.

Золото: Долари 8·87—8·90, Франки фр. 33·90—34·30 Дукати 81·00—81·60, Корони 35·60—36·20, Рублі 45·00—46·00.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·35, Фльорени 0·85, 1 гр. ср. 0·07—0·08.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 19. березня ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.
1 кг. масла франко магазин	2·50 зол
1 л. молока	0·15 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	2·30 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 25 сот.

Тенденція на масло сильна, на молоко і сметану вдержана, на яйця знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що від 19 березня ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахоквасарні „М. С." у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята		за 1 кг.	2·50 зол.
Молоді кури	І. кл.	„	1·00 „
Старі „	„	„	0·80 „
Підгодов. качки	„	„	1·10 „
„ індики	„	„	1·10 „
„ індички	„	„	1·25 „
Пантарки	„	„	1·25 „
Молоді голуби за пару			0·50 „

Птицю приймає в скількости визначеного приділу для кожного доставця.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.